

# Lít yvir landið

1.  
Kom upp á fjallatind,  
lít yvir Føroyalandið!  
So undurføgur mynd!  
Her lyftist upp vár andi.  
Her runga túsund mál  
um rók og reyn og røð.  
Gev ljóð, mín glaða sál,  
um kapp við fuglin kvøð!

2.  
O minniligu bjørg,  
væl skrýdd við grønum skorum!  
Tann kraft var ikki kørg,  
sum bygdi tey í forðum.  
So stórbært, prútt og vilt  
alt lítur yvir sjó,  
á nátt so trølsligt stilt,  
á degi lív og ljóð.

3.  
Her byggir lundin lond  
og havhestur og ryta  
og dúgván; dygst við strond  
reyðføttir teistar tita;  
her lomvigan so tøtt  
fer ruggandi um rók,  
og álkan bringubrøtt  
sær ytstu upsu tók.

4.  
Tey hábærsligu fjøll  
í sólarljóma brosa,  
so veðurbard flestøll  
við blomstrum millum mosa, –  
so tætt sum tenn í sag,  
– væl fimti fjøll í tal –  
alt norð frá Velbastað  
mót Skeið og Ambardal!

5.  
Í blomsturvoovnum skrúð  
nú líðir allar glógva;  
um brekkur og um brú  
fer summarlotið flógva,  
tað spekir mangan foss,  
tað fríðkar lægd og gil,  
tað stimbrar brasin ross,  
tað frøir lomb og fyl.

6.  
Hoyr tutl og tesk og sjóð  
frá áarfoss sum smáum  
og klingandi kó kó  
frá fiskimás sum bláum,  
og skurin svarar pli.  
Á spegilsblonku tjørn  
ein toppont fegnast við  
tey kjálkareyðu børn.

7.  
Og niðan fyri garð  
hin bjarti grøni bøur  
við veltum víða hvar  
man goyma mangar søgur  
um tusk og tógvið slit,  
um mangan sveittastund.  
Ja, takka mugu vit  
teim, sum her ruddu grund.

8.  
Lág hús so tøtt um tún  
í hugnaligum lagi,  
so tjørubrædd og brún  
og takt við grønum flagi;  
og kirkjan dygst har við  
so ellismild at sjá,  
rætt sum hon lýsti frið  
um bygd og bø og vág.

9.  
Og niðanfyri neyst  
við bræddum bátum standa,  
har veiða børn sum best,  
har æðuflokkar danda;  
ein berggylta so reyð  
sær inn í taran rann,  
tá likkan niður fleyg  
og livrabroddar fann.

10.  
Nú hvítir ei við nes,  
nú hvíla allar íður;  
fram millum flúr og fles  
ein rekastubbi glíður.  
So stillisliga rør  
ein bátur inn mót lógv,  
og yvir slættan fjørð  
sær sólin blonk og flógv.

11.  
Av tindum út um sand  
so brosandir og fegið  
tú fyllir, Føroyaland,  
hvønn barm við summargleði.  
Gud geri okkum vís,  
Gud gevi okkum magn  
at virka tær til prís,  
at nøra um títt gagn.

*Mikkjal Dánjalsson á Ryggi*